

ANDREW YEOM SOO-JUNG

bíboros, Szöul érseke

A keresztények helyzete Koreában

1. Történelmi előzmények

A 20. század elején Koreát „remete országnak” nevezték, mivel teljes mértékben elzárkózott minden néptől. Én ma ennek éppen az ellenkezőjét szeretném megtenni: osztozni kívánok veletek Korea, és főképpen a koreai katolikus egyház történelmének egyes momentumain, mivel bizonyos vagyok benne, hogyha megismerjük egymást, elmélyül a közösség is közöttünk.

A koreai egyház eredete nagyon sajtóságos, ugyanakkor rendkívül aktuális is. A 18. század végén az 1392 óta uralkodó Joseon-dinasztia mély válságon ment át a vezető réteg romlottsága és a paraszti sorban élők nyomora miatt. Az értelmiségiek megoldást kerestek ebben a nehéz helyzetben, ezért a konfucianizmus tanainak megújítását tűzték ki célul (ezt nevezik neokonfucionizmusnak). Ez lett a Joseon-dinasztia választott államvallása, amellyel az országot kormányozni kívánták.

A megújulásnak és keresésnek ebben a légkörében a konfucionista tudósok egy csoportja Kínán keresztül hozzájutott a katolikus katekizmus könyveihez, amelyeket még a 15. században fordított le kínai nyelvre Matteo Ricci jezsuita. E könyveket olvasva a Szentlélek különleges ajándékaként felismerték, hogy az emberről és a teremtett világról szóló „végső igazságot” tartják kezükben. Ettől kezdve megváltozott az életük, és anélkül, hogy hátrapillantottak volna, tovább keresték az „Igazságot”, növekedtek a szeretetben, Krisztus és az egyház megismerésében. Éppen olyanok voltak, mint a napkeleti bölcsek, akik a betlehemi csillagban felismerték az isteni jelet, és ezért hosszú, ismeretlen útra indultak, hogy kövessék. Nehézségek, veszélyek, ijesztgetések ellenére sem álltak meg, nem hátráltak meg semmitől, és eljutottak a betlehemi barlang bejáratához. Ott meglátták saját szemükkel a gyermeket édesanyjával és Szent

Józseffel. Meglátták őket, és hittek. Miután látták a kisded Jézust, megváltozva tértek vissza országukba. Pogányként indultak el onnan és keresztényként tértek vissza, hogy tanúskodjanak arról az üdvösségről, amelyet Isten minden egyes ember számára készített.

Ehhez hasonló történt hitbéli elődeinkkel is. Az az átalakulás, amelyen a Szentlélek által keresztülmentek, valódi forradalmat jelentett. Volt hozzá erejük, hogy elviseljék azt a négy rettenetes üldöztetést, amely 1801 és 1867 között sújtotta őket, és amelyben a név szerint ismert meggyilkoltak több mint tízezren voltak, valamint legalább ennyi meggyilkolt személy anonim maradt. Az áldozatok között volt a párizsi Missziós Társaság több misszionáriusa, köztük három püspök is: L. M. Joseph Imbert, Simeon Berneux és Antoine Daveluy. Ferenc pápa 2014-es koreai látogatásán így fogalmazott: *„Készen álltak hatalmas áldozatokra és lemondtak mindentről, ami eltávolította volna őket Krisztustól: a javaikról, földjeikről, a megbecsülésről és tiszteletről, mivel tudták, hogy az ő valódi kincsük Krisztus.”*¹ Keresztényként mindenféle üldöztetésben és elnyomásban volt részük: a társadalom minden tagja félreértette és elutasította őket, de ugyanígy saját családtagjaik és barátai is. Visszavonultak a hegyek közé, hogy ott éljenek szűkös és nehéz körülmények között. Itt faluközösségeket (*ghiou'cion*) hoztak létre, és hosszú időn át, a háború utáni évekig itt éltek együtt, egymást támogatva. Szeretetükről mindenki tudomást szerzett, olyannyira, hogy a pogányok is hozzájuk fordultak segítségért, mondván: *„Menjünk a keresztényekhez, mert ott biztos, hogy senki sem fog éhen halni!”*

Ezekben a keresztény falvakban a Szentlélek működése nyomán megismétlődtek azok a jelek, a szeretet és az egység, amelyek az ősegyházat jellemezték, s ebből megérthetjük, hogyan vált lehetővé, hogy eltűntek a konfuciánus társadalomra jellemző merev megkülönböztetések is. A nemesek és az analfabéták valódi testvérként éltek együtt. Hogy megértsük ennek jelentőségét, elég csak arra gondolnunk, hogy az ősi koreai nyelvben a társadalmi státusznak megfelelően öt különböző végződést kell használni a ragozásban. A másik rendkívüli tény a férfiak és a nők közötti egyenlőségen alapuló kapcsolat volt, ami egyébként elképzelhetetlennek számított a konfucianizmus erősen férfiközpontú és tekintélyelvű társadalmi berendezkedésében. De ők voltak a jövő férfiai és asszonyai. Az új teremtés! Minden alkalommal, amikor az ő életükre gondolok, újra rá-

döbbenek és megértem, hogy a mai napig érvényesek lehetnek ránk és nemzedékünkre Krisztus szavai: „Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást. Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”²

A koreai egyház kezdeteinek vértanúi olyan „csillagok”, akiket követhetünk. A mártírok példája arra bátorít bennünket, hogy hozzájuk hasonlóan bennünk is legyen erő Jézus Krisztus evangéliumának felismerésére és hirdetésére. Ma már nem konfuciánus társadalom vesz minket körül, hanem egy teljes mértékben a technikán alapuló kor, amely Istent feleslegesnek és nemlétezőnek tartja. Manapság a hatékony tömegkommunikációs eszközök mind egy irányba nevelik és vezetik az embert: egyetlen életstílust sulykolnak, amely a fogyasztáson alapul. A „birtoklás” iránti vágy, amellyel hasztalanul próbáljuk itt a földön megszerezni a boldogságot, elzárja az ember elől az eget. A vértanúink azonban bátorságot öntenek belénk! Megnyitják számunkra az eget és mutatják az utat Isten végtelen szeretete irányába, amely egyedül képes betölteni az ember szívét!

Ezt követően 1886-ban egy Korea és Franciaország közötti megalapodás következtében az egyház elnyerte a szabadságot. A 20. század elején azonban nagy szenvedések vártak nemzetünkre. 1910-ben Japán elfoglalta Koreát, és deklarálta, hogy annektálta az országot. Korea alávetett helyzete tovább folytatódott 1945. augusztus 15-e után is, amikor bár a Hirosimára és Nagaszakira ledobott atombombákkal a II. világháború és a japán uralom véget ért, mégsem hozták el a békét az országba. Jaltában a nagyhatalmak megállapodtak Korea felosztásáról két országra, Észak- és Dél-Koreára, a 38. szélességi fok mentén.

1950-ben felborult a törékeny politikai egyensúly, és a Szovjetunió, majd később Kína által támogatott észak-koreai hadsereg lerohanta Dél-Koreát. Ezzel kezdetét vette a koreai háború, amely csak 1953-ban ért véget fegyverszünettel és a 38. szélességi fok mentén történt területi felosztás megerősítésével. A halottak és sebesültek száma mintegy 3 millió volt, ami a lakosságnak több mint egytizede. Eközben a fiatal egyház, amelynek ideje sem volt, hogy érlelődjön és megszervezze saját életét, ugyancsak megszenvedte a japánok bevonulását és a koreai háborút. Ezekben a sötét háborús években mindenesetre az egyház nem tért le a helyes útról, mert változatlanul „csillaga” és újabb vértanúk vezették: azok, akik a kommunista üldözés áldozatai lettek a koreai háború előtt és

a harcok során. Említsük meg itt közülük Phenjan püspökét, Francesco B. Hong Yong-hót és Patrick J. Byrne apostoli kormányzót! Miután ezt a próbát is kiállta, az egyház ismét erőre kapott, és saját arculatot nyert. A katonai kormányzás harminc éve (1960–1990) alatt az egyháznak sikerült segítenie az országnak a demokratizálódás útján.

Nem feledkezhetünk meg ugyanakkor ennek a háborúnak a fájdalmairól, mivel súlyos következményei máig itt vannak közöttünk: sok ezer család akarata ellenére kettéosztva él, Észak- és Dél-Korea területén, és sokan nem tudják, mi történt rokonaikkal, gyermekeikkel, szüleikkel, házastársaikkal. Ráadásul a testvérgyilkos gyűlölet, amely a kommunista és a liberális demokrata ideológiák alapján kirobbantotta a konfliktust, szembefordította egymással egyes családokban a rokonokat, a testvéreket, szülőket és gyermekeket. Egymás ellenségeivé lettünk! A gyanú és a bosszúvágy az úr még mindig a szívünkben! Isten kegyelmére van szükségünk, hogy megbocsássuk az elszenvedett és elkövetett igazságtalanságokat, és békében tudjunk élni.

2. Béke és megbocsátás

Ez a koreai egyház nagy kihívása. Ferenc pápa ezt írja ezzel kapcsolatban: *„Nem könnyű felépíteni az evangéliumi békét. Nagy szellemi és szívbeli nyitottság kell hozzá [...]. A béke munkásaivá kell válnunk, mert a béke építése olyan művészet, amelyhez derű, kreativitás és talpraesettség szükséges.”*³ Felteszem tehát a kérdést: Hogyan tehetünk szert ezekre a tulajdonságokra, amelyek segítségével elérhetjük a békét? Számos válasz jut eszembe. Az elsőt Krisztus szavaiban találjuk meg: *„Kívülről semmi sem kerülhet be az emberbe, ami beszennyezhetné. Hanem ami belőle származik, az teszi az embert tisztátalanná. [...] Mert belülről, az ember szívéből származik minden gonosz gondolat...”*⁴

Tessék! Krisztus tehát arra hív bennünket, hogy vizsgáljuk meg a saját szívünket és ne másokat ítéljünk meg. Mit fedezünk fel a szívünkben? Azt, hogy bár bűnösök vagyunk és sokszor tévedtünk, Krisztus nem ítél el és nem tagadott meg bennünket. Felfedezzük Isten szeretetét, amely nem más, mint az értünk keresztrefeszített Krisztus. Ezáltal szívünk tágasabbá válik, belé költözik a derű, és már nem a gyűlölet nyomása alatt

beszélünk és gondolkozunk. „*Bocsássatok meg, és nektek is megbocsátanak. Adjatok, és akkor ti is kaptok. Jó, tömött, megrázott és túlsorduló mértékkel mérnek öletekbe.*”⁵

A második lépés a béke felé vezető úton az imádság. Ez táplálja bennünk Isten jelenlétét, és a Szentlélek, az ima mestere ad nekünk sugallatot és kreativitást. Új dolgokat hoz létre! Új utakat nyit! Az ima ereje hatalmas, eljut Isten színe elé, és egyesít minket a közösségben. Éppen ezért, immár 26 éve a szöuli székesegyházban együtt imádkozunk a koreai nép egységéért és az észak-koreai „hallgató egyházáért”, amelynek én vagyok a püspöke. Azt is kértük, hogy minden hívő, aki ebben részt szeretne venni, imádkozzon a háború előtt Észak-Koreában létezett 57 plébánia egyikéért, tartsa életben emlékét. 2020. augusztus 15-én pedig felajánlottam a fatimai Szűzanyának, a Béke Királynőjének Phenjant és egész Észak-Koreát, hogy ő őrizze és védelmezze ezt az országot.

Arra is törekedtem, hogy más helyi egyházakkal is megismertessem országunk megbékélésének és újraegyesítésének problémáját. Erre a célra évente nemzetközi fórumot szervezünk, amelynek címe „A Koreai-félsziget békéje”. Mind ez idáig igen termékeny volt ez az eszmecsere, és most is szeretném megköszönni Erdő Péter bíboros úrnak, hogy részt vett rajta. Osztozni másokkal nemzeteink történelmében és hitbeli tapasztalatában igen gazdagító volt számunkra abban, hogy elérjük azt, amit a Szentatyá „talpraesettségek” nevezett.

3. A mai kor kihívásai

Napjainkban az 52 millió lakos közül körülbelül 5 millió katolikus, ami 10%-nak felel meg. A koreai egyház feladata összetett. A háború nyomán a koreaiak szívében hatalmas űr keletkezett. Nincsen olyan bizonyosság vagy érték, amelyet védeni lehetne, miután az emberek rengeteg halált és kegyetlenséget láttak maguk körül. Reakció gyanánt a koreai nép, a túlélés vágyától hajtva, teljes erejével hozzálátott az ország újjáépítéséhez. Olyan keményen és céltudatosan dolgoztunk, hogy Korea néhány év leforgása alatt eljutott a sáros kunyhóktól a felhőkarcolókig, a mélyszegénységből odáig, hogy mára a világ tizedik legerősebb gazdaságát mondhatjuk magunkénak.⁶ Egyszerre úgy tűnt, hogy ezzel el is értük életünk

célját, a sikert, a gazdagságot, a kényelmet. Ám ez a „csillag” hamis irányt jelzett. Ferenc pápa rámutat: „*A mai világnak – a maga sokféle és nyomasztó fogyasztói kínálatával – nagy veszedelme az egyénközpontú szomorúság, mely a kényelmes és kapzsi szívből, a felszínes élvezetek beteges kereséséből, az elszigetelt lelkiismeretből fakad. Amikor az egyén benső élete bezárkózik a saját érdekeibe, akkor nem marad hely mások számára, többé nem jöhetnek be a szegények, többé nem hallja Isten hangját, nem örül szeretete édes örömeinek. A hívek kétségtelenül ki vannak téve ennek az állandó veszélynek. Sokan esnek ennek áldozatává, és érzéketlen, elégedetlen, élettelen személyekké válnak.*”⁷

Ezek a szavak valósággá váltak a mi koreai társadalmunkban, amely erősen individualista lett, és a versengést helyezi előtérbe. Mindenki a maga hasznát keresi, és amikor valami nem sikerül, összeomlik, az öngyilkosságba menekül. Olyan magas az öngyilkosságok száma, hogy próbálják eltitkolni, nehogy megijessék vele az embereket. Nincs már idő, hogy meghallgassák az evangéliumot, és nincsenek az emberek olyan lelkiállapotban sem, hogy odafigyeljenek, sem az egyházon belül, sem az egyházon kívül élőkre. Olyan jelekre van szükségünk, amelyek felnyitják az emberek szemét. Olyan tanúk kellene, akik hitelessé tudják tenni az örömhírt, hogy mi is részesei lehetünk az isteni életnek! Napjainkban az egyház hitét is kikezdi a kísértés: „...*amikor az Emberfia eljön, talál-e hitet a földön?*”⁸

A világ nagy kihívást állít a koreai katolikus egyház elé, a globalizációt, vagyis az életstílus radikális megváltozását. Ez számunkra felér egy valóságos földrengéssel. Felborítja azokat az etikai és erkölcsi normákat, amelyekre eddig az életünket alapoztuk. Kultúránk és hagyományaink a konfucianizmuson alapulnak, s ebben a filzófiai irányban a természeti törvény az erkölcsi elvek alapja: a gyermeki erénynek, az engedelmes-ségnek, az idősek iránti tiszteletnek. Most minden a feje tetejére áll, mivel az emberek nem ismernek el maguk felett semmilyen természetes törvényt. A szabadságot úgy fogják fel, mint az ember hatalmát, hogy saját élete egyetlen irányítója legyen, akit nem befolyásol semmilyen felette álló lény: valójában „az ember maga az Isten”, „önmaga istene”. Ezáltal szem elől tévesztettük azt is, ami megkülönbözteti a jót a rossztól. Minden lehetséges számomra, ha vágyom utána. A vágyaim beteljesítése a társadalom igazsága és célja. Messze kerültünk az Úr szavaitól: „*Szeresd*

felebarátodat, mint saját magadat.”⁹ és: „*Amit akartok, hogy veletek tegyenek az emberek, ti is tegyétek velük!*”¹⁰

Ha így tekintünk magunkra és a világra, egyre inkább nyilvánvalóvá válik a támadás a férfi és nő házasságán alapuló, gyermekáldásra nyitott család ellen. A világ olyan célokat tűz maga elé 2030-ra, mint „*Az ENSZ fenntartható fejlődési célkitűzései*”. E program középpontjában a világszintű reprodukív szexuális egészség áll, vagyis a születések számának visszafogása, a családtervezés, az abortuszhoz való jog, a nők joga a szexuális önmeghatározáshoz. Szent II. János Pál pápa abban a levelében, amelyet az 1994-es kairói Népeség és fejlődés konferencia elnökének írt, azt kérte, hogy a „*házastársaknak hagyják meg a szabadságot, hogy meghatározzák, hány gyermeket szeretnének, függetlenül bármilyen társadalmi vagy jogi kénysertől*”, és „*ne kényszerítsenek az emberekre olyan módszereket, amelyek támadást jelentenek az élet szentségével szemben*”.¹¹

Ugyanakkor Koreában ez a beavatkozás már megtörtént az emberek életébe. A koreai háború végén a gazdasági segítséget részben az ország újjáépítésére használták, részben a „*Family planning*” projekt megvalósítására, amely nagy sikereket ért el. Az 1961-es jelszavak a következők voltak: „*Legyen csak két gyermeketek, és neveljétek fel őket jól!*” és „*Ne szenvedjétek sok gyermekkel, éljétek jólétben kevés gyermekkel!*” 1988-ban a koreai házaspárok 80%-át sterilizálták vagy fogamzásgátlót használtak.¹² A fogamzásgátlás népszerűsítése azt jelenti, hogy a nagycsaládot a gazdasági hátránnyal, az alacsony életszínvonalal azonosítják, és ez mélyen beleivódott a lakosságba. A születési ráta olyan mértékben csökken, ami már a nemzet túlélését fenyegeti. 2020-ban ez a szám már csupán 0,84 volt, szemben a reprodukciót biztosító 2,1-es aránnyal.¹³

A személy fogalma, jelentősége, szentsége ugyanolyan változásnak van ma kitéve, mint az életé és a családé. Valódi antropológiai forradalommal kell szembenéznünk, amely a kereszténység értékeivel megy szembe. Ennek a változásnak a következők a jelei: rettenetes mértékben megnőtt a válások, abortuszok száma, de ide tartozik az eutanázia kérdése és az utóbbi időben az úgynevezett „gender-ideológia” térhódítása a közéletben. Ez nagy zavart kelt a fiatalok körében, mivel követői úgy állítják be, mintha a „természetes nem”, vagyis a férfi és női nem nem biológiai tény volna, csupán egy társadalmi szerep, amely szabadon meg-

változtatható. Olyan dolgok határozzák meg életünket, amelyek 30 évvel ezelőtt teljes képtelenségnek tündek volna!

Végül szeretnék utalni az internethasználatra is. 2020-ban a koreai lakosság 91,8%-ának volt internetelérése.¹⁴ Ferenc pápa így fogalmaz: *„Már nem csupán a kommunikációs eszközök »használatáról« van szó, hanem arról, hogy egy széltében-hosszában digitalizált kultúrában élünk, melynek mélyeséges hatásai vannak az idő és a tér, önmagunk, mások és a világ felfogására; a kommunikáció, a megértés, az informálódás, a másokkal való kapcsolatba lépés módjára [...], befolyásolja a tanulást és a kritikai érzék kifejlődését [...], a függés, az elszigetelődés és a konkrét valósággal való kapcsolat elvesztésének veszélyét jelentheti.*”¹⁵ Nem úgy tanulunk meg élni, hogy az élő Istenre tekintünk, hanem a tömegkommunikációs eszközöket figyeljük, amelyek mögött hatalmas gazdasági érdekek húzódnak meg, és nem különböztetik meg, mi van a személy épülésére és mi az, ami viszont rombolja azt. Nyilván a helyesen használt tömegkommunikáció gazdagodást hozhat, de sok még a tennivaló addig, amíg elsajátítjuk a helyes használatát.

4. Az út: az új evangelizáció

Ebből a látószögből megérthetjük, hogy napjainkban még inkább, mint a múltban hirdetniünk kell a feltámadt, a halált legyőző Krisztus evangéliumát, mivel társadalmunk a halál kultúrájában él. De hogyan hirdethetjük ma az evangéliumot? Milyen eszközökkel?

A koreai egyház úgy indult el a Krisztus felé vezető úton, hogy igyekszik társul szegődni a nehéz sorsú emberek mellé, és segítséget próbál nyújtani a számukra, mivel felismeri bennük Jézus Krisztust. Ahogyan Ferenc pápa mondja: *„Ahhoz, hogy ki tudjanak lépni a szegénység nyomasztó állapotából, érezniük kell a testvérek jelenlétét, akik gondoskodnak róluk, és akik megnyitják előttük életük és szívük ajtaját, hogy barátként és családtagként fogadják be őket.*”¹⁶ A koreai hívek erős vallási érzéke és nagylelkűsége nyomán számos karitatív kezdeményezés született. Az 1989-as koreai Eucharisztikus Kongresszus után született meg a One body, one spirit (OBOS) mozgalom, amely ma már 57 helyen működik Koreán belül és azon kívül is, hogy karitatív és fejlesztő projekteket

vigyen végbe. Létrehoztunk rekreációs központokat időseknek, amelyek igen szükségesek voltak a Covid-járvány idején, vannak tanácsadó központok, befogadóközpontok bevándorlóknak. A bevándorló dolgozók számára ingyenes orvosi ellátást biztosítottunk számos kórházban, miközben a székesegyház ingyenkonyhája naponta több mint 400 ételadagról gondoskodik. Létrehoztuk az Életvédelmi Bizottságot, hogy mélyebben tanulmányozzuk az összejtekkel kapcsolatos kutatásokat és kísérleteket, és terjesszük a Pro vita mozgalmat. Ebben az évben, amely vértanú szentünk, Andrew Kim Dae-gon születésének 200. évfordulója, a koreai egyház csatlakozik a Szentatya 2020. karácsonyi felhívásához, és Covid-19 elleni oltásokat fog adományozni a legszegényebb országoknak. Ha pedig Isten megengedi nekünk, újabb kezdeményezésekkel fogunk élni szegény és szükségét szenvedő testvéreink megsegítésére.

Annak ellenére, hogy egyházunk ennyire élő, erősen aggódunk amiatt, hogy miképpen alakíthatjuk és táplálhatjuk keresztény híveink hitét, hiszen a szekularizáció folyamata, amelyet még a koronavírus-járvány okozta helyzet is súlyosbított, sok embert közömbössé tett a hittel szemben, és nincsen már kellő erejük ahhoz, hogy kilépjenek abból az elszigeteltségből, amelyet a járvány okozott számukra. Ez az időszak komoly megpróbáltatást jelent mindnyájunknak, ám a jelen pillanat pusztaságában talán kereshetünk és lelhetünk is olyan új dolgokat, amelyek nagy eredményeket hozhatnak mindenki számára.

Ezzel kapcsolatban érdemes felidézni azt, amit Szent II. János Pál mondott: „*Ugyanazon a módon, ahogyan az első évezredben a keresztet Európa földjébe tűzték, a második évezredben pedig Amerika és Afrika földjébe, a harmadik évezredre remélhető, hogy erről a hatalmas és liuktető életű földrésről jön majd bőséges aratás.*”¹⁷ Ezért az egyház küldetése ezen a földrészen nem más, mint az evangelizáció. E szavak prófétaian és bátorítóan csengenek a jelen helyzetben.

Ha végigtekintünk ma a koreai egyház történelmén, felfedezzük, hogy egy vörös szál húzódik rajta végig: a vértanúké. Ők voltak, akik „csillag” módjára vezettek minket Krisztus nyomában megpróbáltatásokon és nehézségeken keresztül. A harmadik évezredben arra van ismét szükségünk, hogy meglássuk és kövessük ezt a csillagot: Isten jelenlétét azokban az emberekben, akik új Krisztussá lettek, mint a vértanúink! Új evangelizációra van szükségünk! Ez a munka lehetetlen pusztá emberi erővel,

ám Isten a maga jóságában soha nem hagyja magára egyházát és mindig biztosítja Szentlelke ajándékait, mint például a mozgalmak felvirágzása a II. Vatikáni Zsinatot követően. Szent VI. Pál ezt írta ezzel kapcsolatban: *„Nem képzelhető el evangelizáció a Szentlélek működése nélkül [...] Az evangelizáció jó módszerei fontosak, de soha, a legkiválóbb módszerek sem pótolhatják a Szentlélek csendes munkáját. [...] Ő indít az evangélium hirdetésére, és ő készíti fel bensőleg a szíveket, hogy befogadják az üdvösség szavát.”*¹⁸ Ezért kell Isten segítségét kérnünk, hogy képesek legyünk megkülönböztetni az idők jeleit, és meglássuk, hol működik a Szentlélek, hogy követhessük. Akkor életre kelnek majd Szent II. János Pál szavai: *„Akkor beszélhetünk új evangelizációról, ha új lesz a lángolása, újak lesznek a módszerei és újak lesznek a megnyilvánulási formái.”*¹⁹

Az evangelizáció hozzátartozik az Egyház természetéhez, vele együtt születik pünkösdi napján. Az apostolok félelmükben bezárkóztak, ám amikor a Szentlélek szele betör a szobába és leszáll rájuk lángnyelvek alakjában, bátran kilépnek onnan, és hirdetni kezdik az evangéliumot. Képesé válnak rá, hogy kimondják: Krisztus az Úr, mivel a Szentlélek lángja a szívükbe égette Krisztus feltámadását és bűneik bocsánatát. Most már képesek tanúságot tenni! Ferenc pápa mondja: *„Nem fáradok bele megismételni XVI. Benedek ama szavait, amelyek elvezetnek az evangélium középpontjához: »A keresztény lét kezdetén nem egy etikai döntés vagy egy nagy eszme áll, hanem a találkozás egy eseménnyel, egy Személlyel, aki életünknek új horizontot és ezáltal meghatározott irányt ad.«*²⁰

Ez felhívás, hogy induljunk el, lépjünk ki, és keressük meg, hogy cselekszik az Úr és hol nyit új utakat, mivel, ahogy Ferenc pápa fogalmaz: *„Jézus Krisztus képes áttörni a mi unalmas sémáinkon is, amelyekbe megpróbáljuk bebörtönözni őt, és meglep a maga folytonos isteni kreativitásával. Minden alkalommal, amikor igyekszünk visszatérni a forráshoz és megpróbáljuk visszanyerni az evangélium eredeti frissességét, új utak, kreatív módszerek, más kifejezési formák, beszédesebb jelek és a mai világ számára megújult jelentésű szavak tárulnak fel.”*²¹ Ám az újdonság félelmet is ébreszthet. Nem ismerjük, és nem tudjuk manipulálni, ahogy szeretnénk. Az újdonsággal szemben alázatra és a megkülönböztetés képességére van szükség, amely ugyanannak az éremnek a két oldala.

Alázat nélkül az ember nem tud ítéletet alkotni, mert akkor megmaradunk a saját akaratumokban és a saját terveinkben. A mi történelmünk még nem nyúlik vissza 250 évre, elmondhatjuk magunkról, hogy fiatal egyház vagyunk. Akkor hát, fiatalokhoz illő módon nyílunk meg félelem és előítéletek nélkül, hogy mindenütt keressünk akár a saját programjainkon kívül, hogy hol fúj a Szentlélek szele. Ezért mondja a Szentatyja: *„Lépjünk ki! Lépjünk ki, hogy mindenkinek felkínáljuk Jézus Krisztus életét. Itt az egész Egyháznak szólan megismétlem [...]: szívesebben látok egy olyan Egyházat, amelyet baleset ért, amely megsebesült és bepiszkolódott, miközben kiment az utcákra, mint egy olyan Egyházat, amely belebetegedett a zártságba és a kényelembé, mert a saját biztonságához ragaszkodott.”*²²

Szeretném, ha Ferenc pápának ez a felhívása vonatkozna rám és minden hívemre. Az evangelizáció az az erő, amely képes megújítani egyházunkat, mert felébreszti bennünk az evangélium bátorságát, frissességét és örömét, amelyet atyáinkban láttunk. Az evangelizáció lendületet ad nekünk és megmutatja az utat, ahogyan mélyebben megélhetjük az Eucharisziát, s akkor az Eucharisztia segít számunkra újra felfedezni keresztény közösségi identitásunkat. Újraéleszti bennünk, Krisztus képmásaiban a szeretetet, segít, hogy kilépjünk önmagunkból és odalépjünk testvéreinkhez.

Mennyire nagy szükségünk van erre az erőre! Látom ugyanis, hogy országomban nagyon sok a zártság. Ahogyan már utaltam rá, a jelenkori dél-koreai társadalomban nagyok az ellentétek, néha rejtetten, de a mélyben, amelyek miatt nem könnyű a párbeszéd az ország problémáiról és ezért egész jövőjéről. Ezért fontos minél nagyobb lendülettel megnyílnunk az evangelizációra. Az evangélium az, amely megváltoztatja az ember szívét és lehetővé teszi, hogy a Lélek *„a szívek mélyén működve elérj, hogy az ellenségek megnyíljanak a párbeszédre, az ellenfelek kezét szorítsanak és a népek egyetértésben találkozzanak”*.²³ Ugyanis *„a békében nincsenek legyőzöttek és győztesek, csak testvérekkel, akik a múltbeli értetlenségek és sebek ellenére együtt haladnak a konfliktusból az egység felé”*.²⁴ Bízunk kell Istenben és iránymutatásában. Amikor Jézust körülvesszi a tömeg, és nincsen elegendő ételük, végül mindenkinek jut belőle bőségesen. Minden megtérő ember, aki befogadja Isten igéjét, átéli ezt a csodát: Isten, az üdvösség forrása képes rá, hogy megsokszorozza sze-

rény erőnket a szeretet terén. Szent Pál szép himnusza az Efezusiakhoz írt levélben²⁵ (2,14–18) olyan, mintha éppen az én országomra vonatkozna, és azért imádkozom, hogy valóban jóvendülés legyen.

*Ő, a mi békességünk
a kettőt egygé forrasztotta,
és a közénk emelt válaszfalat ledöntötte,
az ellenségeskedést kiküszöbölte saját testében [...]
a két népet magában egygé, új emberré teremtette,
és egy testben mind a kettőt kiengesztelte az Istennel
keresztalála által, amellyel az ellenségeskedést megölte. [...]
Az ő révén van mindkettőnknek
szabad utunk az egy Lélekben az Atyához. Ámen.*

Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy elhozott ide, Budapestre, Erdő Péter bíboros úr meghívása által, mivel ez a kongresszus is élő jele azoknak a gyümölcsöknek, amelyeket az Eucharisztia terem, vagyis a közöttünk létrejövő egységnek és szeretetnek. Ezért szívből köszönöm ezt a tanúságtételt és a testvéri fogadtatást a magyar egyháznak, amelynek hosszú és gazdag története van a hitben.

Jegyzetek

1. FRANCESCO, *Messa di beatificazione dei martiri*, Seoul 2014.
2. Jn 13,34–35.
3. FERENC PÁPA, *Gaudete et exsultate*, 89.
4. Mk 7,15.21.
5. Lk 6,37–38.
6. World Bank Group, 2020.
7. FERENC PÁPA, *Evangelii gaudium*, 2.
8. Lk 18,8.
9. Mt 22,39.
10. Mt 7,12.
11. II. JÁNOS PÁL PÁPA, *Levél a kairói Népeesség és fejlődés konferencia elnökének*, 1994.
12. *A globális családtervezési forradalom*, World Bank Group, 2007.
13. Koreai Nemzeti Statisztikai Hivatal, 2020.
14. Tudományos, Információs és Kommunikációs Minisztérium, 2020.

15. FERENC PÁPA, *Christus vivit*, 86–88 (ford. Diós, I.), Szent István Társulat, Budapest 2019.
16. FRANCESCO, *II Giornata Mondiale dei Poveri*, 2018.
17. II. JÁNOS PÁL PÁPA, *Ecclesia in Asia*, 1.
18. VI. PÁL PÁPA, *Evangelii nuntiandi*, 75.
19. Szent II. János Pál pápa, 9. lelkipásztori látogatás Latin-Amerikában.
20. FERENC PÁPA, *Evangelii gaudium*, 7.
21. Uo., 11.
22. Uo., 49.
23. A megbékélés II. eucahisztikus imádságának prefációja.
24. Ferenc pápa beszéde Ur mezején a vallásközi találkozón, 2021.
25. Vö. Ef 2,14–18.